

Fraga i Companys

Laltre dia, Manuel Fraga Iribarne va fer una ofrena floral a la tomba del president Companys, al Fossar de la Pedrera.

Que la invitació a l'acte fos iniciativa de Pasqual Maragall, batlle PSC-PSOE de Barcelona, indica fins a quin punt els socialistes estan histèrics per les properes eleccions municipals. És comprensible: entre la decisió de desactivar l'activisme ciutadà ingènua del pro-olímpic i altres serrells del mateix negoci, les explosions de gas, l'autopista del Maresme, l'afer Guerra, el no de González al Tren de Gran Velocitat per Barcelona, l'atac psocista a la ufana igualment psocista pels tres ministres catalans, els sondeigs d'intenció de vot (on, si PSC-PSOE i CiU es

mantenen, no en despareixen ni comunistes ni PP, i hi treuen el nas Esquerra Republicana i els Verds), tots els números que faci Maragall o li facin fer els seus venedors d'imatge han de semblar pocs. Ni que sigui un número tant prudent com que un psocista convidi un llarg ministre franquista a oferir flors a Companys, atacat pels psocistes (Prieto, Negrin) i afusellat pels franquistes perquè era del nostres.

Atrevida, doncs, i potser per a ell fatalment inevitable l'operació de Maragall de fer-se retratar acotant Fraga als peus de Companys. (Hi ha més de desesperació encara en Maragall: segons que informa algun diari barceloní del dia dels fets, va demanar a Fraga que interce-

dís davant del ministre espanyol de Cultura perquè durant els Jocs Olímpics es pogués traslladar a Barcelona el *Gernika* de Picasso. Per calibrar el gruix de la desesperació tingueu en compte que el ministre al·ludit és un dels tres catalans que, segons el partit del batlle, tant de fàcils ens posen les coses a Madrid).

Però, ¿i Fraga?. Algunes persones, més companyistes que Companys, s'han escandalitzat del fet que un home tants anys enemic de Catalunya dugui ara flors a qui va ser afusellat precisament per ser el nostre president. ¿S'ho haurien estimat més al revés, que un il·lustre correligionari de Companys anés a oferir flors a la tomba del seu assassí, al Valle de los Caídos?

Durant la diada a Barcelona, Fraga es va reunir amb Pujol a fi de lluitar plegats per obtenir més diners de Madrid per a les autonomies. Va dir: "Agafeu-vos, que la llengua gallega "és allò més sagrat amb què compta l'ésser gal·lec".

¿Menteix, Fraga? No en té fama. Sempre ha tingut fama de dir el que realment pensava en aquell moment. Diu la premsa gallega que l'home, d'ençà que és president de Galícia, no para de plorar i de fer treballar tothom en bé de Galícia. Fraga i Maragall: mentre l'un, tocant per fi de peus en terra, ens ve, l'altre continua anant-se'ns-en.

Ramon Barnils

També tenim alguna cosa a dir

Entre les figures del nou govern no es troben només tres catalans —Serra, Borrell i Solé Tura— sinó també un valencià, Pere Solbes, magnífic coneixedor de les interioritats de les potències fundadores de la CEE. Solbes sap bé que les presses per firmar l'ingrés d'Espanya a la CEE van imposar determinats sacrificis a la partida tradicional de les nostres exportacions que encara denominem "agres de Llevant". De la seva gestió, multiplicada de coneixement dels Països Catalans i de la xarxa d'influències teixida a Brussel·les podem esperar resultats positius. Em decantaria per l'optimisme només recordant la gestió —durant vuit anys i escaig!— del seu antecessor Carlos Romero, l'home que no volia desplaçar-se en avió.

Però, ja en els primers moments de la nova gestió, i vull referir-me al debat sobre l'estat de la nació, el president del govern a qualificat negativament el projecte de construcció de TGV de Barcelona a la Jonquera. Les reaccions no s'han fet esperar. Si la negativa és refereix a la relació entre despeses i beneficis ¿on es troben els estudis de la línia de TGV anar i tornar Madrid /Sevilla? Fora molt curiós que les línies "nacionals" es fessin amb càrrec als pressupostos de l'estat mentre unes altres hagessin d'anar a càrrec de les comunitats autònomes.

Quant a això vull recordar que el 1962 el Banc Mundial de reconstrucció i desenvolupament, preguntat pel govern

de l'època sobre la gran inversió pública que aconsellava el desenvolupament econòmic d'Espanya va respondre inequívocament que en la construcció de l'autopista de Llevant —s'entengui sense peatge—, després el govern va fer de la seva capa una casaca i així anem. Ara, amb ocasió del canvi de l'ample de via i de l'adequació d'una xarxa de TGV sembla necessari afirmar dues coses: la primera es la que aboga per la construcció d'un TGV que vagi de la frontera francesa fins a Múrcia; les exportacions d'agris són el principal reclam d'una penetració dins Europa d'acord amb les exigències dels compradors: rapidesa, conservació i seguretat; la segona consideració atribueix al TGV entre Madrid i Barcelona la segona plaça en l'esforç inversor de l'estat (ens referim sempre a inversions amb càrrec als pressupostos de l'estat); si surten motius per cridar a l'iniciativa privada per escurçar etapes que es digui amb claretat. Mantenir sol i recte el tram Madrid-Sevilla no li convé a ningú i menys a Felipe Gonzalez. El nou traçat prioritari que aquí s'apunta ha de ser també feina del nou ministre d'agricultura: Pere Solbes que a de fer d'aquesta tasca un dels seus primers entestaments. I quan arribi l'hora de comparar costos i beneficis que ens avisen, perquè també tenim alguna cosa a dir.

Fabià Estapé

